

I els cicles de cinema francès a la fresca?

Estiu és una època propícia per elaborar les típiques llistes de fílies i fòbies. Vet aquí un tast dels d'aquesta secció, inspirats per la marinada.

M'agrada que la revista *De Cine* ajudi a normalitzar el mercat de les revistes de cinema en català i desitjo de tot cor que a l'hora de publicar aquestes línies encara sobrevisqui.

No m'agrada la frivolitat anodina de la Bibiana Ballbè, la musa dels supermoderns del cap i casal, al programa *Bestiari*, de TV3, on esbrava i banalitzava tot el que toca. Els capítols dedicats a l'Albert Serra (Banyoles) i a Bruno Oro (Cadaqués) semblaven destinats a fer-nos agafar tirria a les dues bestioles.

M'agrada que el Barri Vell de Girona es converteixi en plató a disposició del cinema internacional, però cal explicar qui paga la feinada de penjar i despenjar els fanals.

No m'agrada que alguns crítics de cinema renyin el públic català perquè no sap apreciar les virtuts del nostre cinema més parisenc i ultraminoritari, un cinema que, en una recent intervenció a Girona, el magnat mediàtic Jaume Roures va definir despectivament com a «cinema de festivals».

Amor adolescente al web

«Vivía en un pequeño piso del barrio antiguo. El sol llegaba raramente a nuestras ventanas y balcones». Així comença la veu en off d'*Amor adolescente*, un film mític de Jordi Lladó que ens porta a la Girona de final del 60. Amb argument de José María Gironella i guió del mateix Lladó i Pius Pujades, al llargmetratge apareixen molts escenaris del Barri Vell de la ciutat i secundaris il·lustres com Isidre Vicens o Carles Vivó. Aquesta és una de les darreres joies que el Centre de Recerca i Difusió de la Imatge (CRDI) de l'Ajuntament de Girona permet visionar completa a través del seu web. Al catàleg en línia ja hi ha 922 pel·lícules de cineastes amateurs gironins. Una oportunitat per redescobrir creadors com Antoni Varés, Joaquim Puigverd, Jordi Lladó, Joan Boladeras, Benjamí Cordon, Josep Maria Planas o Jordi Bosch. http://www.girona.cat/sgdap/cat/consulta_simple.php

— Xavi ROQUETA 2010

M'agrada que el cinema radical, rupturista i arriescat sigui minoritari; si omplís cinemes ja no tindria cap gràcia i no agradaria als crítics.

No m'agrada que alguns directors de cinema es justifiquin reclamant un espectador actiu que doti de sentit les seves pel·lícules críptiques.

No m'agrada que els joves creadors audiovisuals catalans continuïn entestats a rodar els seus primers curtmetratges en castellà en benefici d'una suposada universalitat i perquè creuen que així seran més acceptats als festivals de fora de Catalunya.

No m'agrada la grandiloqüència de programes de cinema com *Versión española*, on en lloc de parlar de «la pel·lícula que vamos a ver», es refereixen sistemàticament al «universo en que vamos a bucear».

No m'ha agradat la idiotitzadora cartellera cinematogràfica estival que, any rere any, gairebé t'aboca al suïcidi. Sort del Cinema Truffaut i les pel·lícules del Nouvelle Vague (*The last videoclub*); però, on eren els cicles de cinema francès a la fresca?

No m'agrada que en temps de sofisticades projeccions en 3D i 4K, les sales de cinema gironines no trobin un punt climàtic equidistant entre la sauna i la cambra frigorífica.